

ВАКУЛЕНКО Володимир Володимирович

(псевдоніми і криптоніми: Володимир Вакуленко-К., вкв; 01. 07. 1972, с. Капитолівка Ізюмського р-ну Харківської обл. — похований 12. 05. 2022 в м. Ізюм, перепохований 06. 12. 2022 у Харкові) — письменник, перекладач, громадський діяч. Герой України (2025, посмертно). Орден «За заслуги» 3-го ступеня (2024, посмертно). Лауреат конкурсу патріотичної поезії «Золотий Тризуб» (2011), літературної премії імені Олеса Ульяненка (2012), конкурсів імені Леся Мартовича, «Коронація слова» (обидва — 2014), «Українська революція 1917—1921 років» (2018), фестивалю-конкурсу «Поетичний десант у Слов'янську» (2019), конкурсу імені О. Масельського (2019—20), дипломант конкурсу «Гранослов» (2016). Після закінчення середньої школи навчався 1989—90 в Ізюмському СПТУ № 24 за фахом кухар-кондитер. Працював робітником на кухні,

вантажником, ремонтником. Друкувати почали 2001 у періодиці. Писав переважно для дітей. Свою творчість характеризував як «контрлітература», називаючи так експериментальний стиль на ґрунті постмодернізму, модернізму та неокласицизму, з елементами логічного абсурдизму. Окремі твори перекладені кримськотатарською, білоруською, німецькою, англійською, есперанто та ін. мовами. Автор численних публікацій у журналах, антологіях, альманахах як в дорослих виданнях, так і в дитячих. Упорядник та співупорядник кількох друкованих проєктів, організатор і учасник численних літературних акцій та фестивалів. Захоплювався нумізматику, писав статті на цю тему в електронних джерелах. Учасник Революції гідності, 18 лютого 2014 був поранений у Маріїнському парку під час сутички з «тітушками». Від 2015 займався волонтерством. Наприкінці березня 2022 рідне село, де мешкав письменник, окупували російські війська. Згодом за доносом окупанти викрали Володимира Вакуленка, а пізніше розстріляли. Після звільнення Збройними силами України території від загарбників його тіло виявили в місці масового поховання в Ізюмі. Письменник залишив у схові щоденник, який вів під час окупації, після звільнення села його знайшли, оцифрували й передали на зберігання у Харківський літературний музей (поки не оприлюднювали).

Основні твори

Монограмота. Л., 2008; Ви...не. Х., 2011; Сонечкова сім'я. К., 2011; Х., 2020; Ми, Провінція! Т., 2012; Татусева книга. Л., 2014; Інфаркт для ґурманів. Щоденник вар'ята. Лц., 2016; Святославова Сварґа. К., 2016; УБД-реінкарнація. К., 2017; Лелечині ключі. Х., 2019; Три засніжені історії. В., 2021; Король вірусів Ковід. Х., 2021.

М. Г. Железняк

Бібліографічний опис:

Вакуленко Володимир Володимирович / М. Г. Железняк // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891165>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).